

Перший крок

Я довго стояв перед дверима й не міг змусити себе натиснути на ручку.

За ними було все те, чого я боявся: невідомість, зміни й можливість помилитися. Позаду залишалося життя, до якого я звик. Воно вже не приносило радості, але принаймні було знайомим.

Я подивився на годинник.

23:47.

«Якщо не зараз, то коли?» — подумав я.

Рука сама потягнулася до ручки.

Двері відчинилися.

За ними не було нічого незвичайного — лише темний коридор і слабке світло десь далеко. Я зробив один крок.

Потім другий.

І саме тоді почув за спиною голос:

— Ти впевнений, що хочеш залишити все це?

Я обернувся.

У кімнаті нікого не було.

Лише відчинені двері, через які я щойно вийшов.

Я посміхнувся.

— Ні, — тихо відповів я. — Але я більше не хочу стояти на місці.

І зробив ще один крок уперед.

Іноді для того, щоб змінити все життя, достатньо лише одного кроку.